"Risale-i Nur" HAKKINDA VERİLEN BİR Konferans

İnsan, saray gibi bir binâdır. Temelleri erkân-ı imâniyedir. İnsan bir şeceredir. Kökü esâsât-ı imâniyedir.

İmânın rükünlerinden en mühimi, imân-ı billâhtır, Allah'a imândır; sonra nübüvvet ve haşirdir. Bunun için, bir insanın en başta elde etmeye çalıştığı ilim, İmân ilmidir. İlimlerin esâsı, ilimlerin şâhı ve padişahı İmân ilmidir.

Teşrin-i sâni
1950
Ankara Üniversitesi

Konferans

Teşrin-i sâni 1950'de Ankara Üniversitesi'nde, profesör ve meb'uslarımız ve Pakistan'lı misafirlerimiz ve muhtelif fakülte talebelerinin huzurunda, Fakülte Mescidinde gece yarısına kadar devam eden bir mecliste verilen ve büyük bir alâka ve ehemmiyetle dinlenmiş olan bir konferanstır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلاَةُ وَ السَّلاَمُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ عَلَى آلِهِ وَ صَحْبِهِ اَجْمَعِينَ

İman ve İslâmiyet âb-ı hayatına susamış kıymetli kardeşlerim!

Evvelâ: İtiraf edeyim ki, bu konferansın verildiği kürsüde bulunmuş olmak itibariyle sizlerden farkım yoktur. Sizin bir kardeşinizim. Hem bu konferans, benim çok muhtaç olduğum gayet nâfi' bir dersimdir. Muhatab, kendimdir. Dersimi müzakere nev'inden, siz mübarek kardeşlerime okuyacağım. Kusurlar bendendir. Kemal ve güzellikler, istifade ettiğim Risale-i Nur eserlerine aittir. Bir mani başımıza gelmezse, haftada bir defa olarak devam edeceğimiz dinî konferanslardan, bugün birincisi imana dairdir. Çünki Bedîüzzaman Said Nursî'nin Birinci Millet Meclisinde beyan ettiği gibi, "Kâinatta en yüksek hakikat imandır, imandan sonra namazdır." Bunun için biz de konferansımızın Kur'an, İman, Peygamberimiz Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimiz hakkında olmasını münasib gördük. İkincisi de inşâallah namaz ve ibadete ait olacaktır.

Bu mevzuları bize ders verecek bir eser aradık. Nihayet bu hayatî ve ebedî ihtiyacımızı, asrımızın fehmine uygun ve ikna edici bir tarzda ders veren ve yarım asra yakındır,

büyük bir itimad ve emniyete mazhar olmakla en muteber dinî bir eser olan “Risale-i Nur”u intihab ettik. Şimdi, ilk konferansımızın niçin iman mevzuunda olduğunu izah ile, bu eser ve müellifi hakkında gayet kısa olarak malûmat vereceğiz. Şöyle ki:

Bu asırda din ve İslâmiyet düşmanları, evvelâ imanın esaslarını zayıflatmak ve yıkmak plânını, proğramlarının birinci maddesine koymuşlardır. Hususan bu yirmibeş sene içinde, tarihte görülmemiş bir halde münafıkane ve çeşit çeşit maskeler altında imanın erkânına yapılan sû’-i kasdlar pek dehşetli olmuştur, çok yıkıcı şekiller tatbik edilmiştir.

Halbuki imanın rükünlerinden birisinde hasıl olacak bir şübhe veya inkâr, dinin teferruatında yapılan lâkaydlıktan pek çok defa daha felâketli ve zararlıdır. Bunun içindir ki; şimdi en mühim iş, taklidî imanı tahkikî imana çevirerek imanı kuvvetlendirmektir, imanı takviye etmektir, imanı kurtarmaktır. Herşeyden ziyade imanın esasatıyla meşgul olmak kat’î bir zaruret ve mübrem bir ihtiyaç, hattâ mecburiyet haline gelmiştir. Bu, Türkiye’de böyle olduğu gibi; umum İslâm dünyasında da böyledir.

Evet, temelleri yıpratılmış bir binanın odalarını tamir ve tezyine çalışmak, o binanın yıkılmaması için ne derece bir faide temin edebilir? Köklerinin çürütülmesine çabalanan bir ağacın kurumaması için, dal ve yapraklarını ilâçlayarak tedbir almaya çalışmak, o ağacın hayatına bir faide verebilir mi?..

İnsan, saray gibi bir binadır; temelleri, erkân-ı imaniyedir. İnsan, bir şeceredir; kökü esasat-ı imaniyedir. İmanın rükünlerinden en mühimmi, İman-ı Billah’tır; Allah’a imandır. Sonra Nübüvvet ve Haşir’dir. Bunun için, bir insanın en başta elde etmeye çalıştığı ilim; iman ilmidir. İlimlerin esası, ilimlerin şahı ve padişahı; iman ilmidir.

İman, yalnız icmalî bir tasdikten ibaret değildir. İmanın çok mertebeleri vardır. Taklidî bir iman, hususan bu zamandaki dalalet, sapkınlık fırtınaları karşısında çabuk söner. Tahkikî iman ise sarsılmaz, sönmez bir kuvvettir.

Tahkikî imanı elde eden bir kimsenin, iman ve İslâmiyeti dehşetli dinsizlik kasırgalarına da maruz kalsa, o kasırgalar bu iman kuvveti karşısında tesirsiz kalmaya mahkûmdur. Tahkikî imanı kazanan bir kimseyi, en dinsiz feylesoflar dahi, bir vesvese veya şübheye düşürtemez.

İşte bu hakikatlara binaen, biz de tahkikî imanı ders vererek, imanı kuvvetlendirip insanı ebedî saadet ve selâmete götürecek Kur'an ve iman hakikatlarını câmi' bir eseri, sebat ve devam ve dikkatle okumayı kat'iyyetle lâzım ve elzem gördük. Aksi takdirde, bu zamanda dünyevî ve uhrevî dehşetli musibetler içine düşmek, şübhe götürmez bir hakikat halindedir. Bunun için yegâne kurtuluş çaremiz, Kur'an-ı Hakîm'in imanî âyetlerini ve bu asra bakan âyet-i kerimelerini tefsir eden yüksek bir Kur'an tefsirine sarılmaktır.

Şimdi, "Böyle bir eser, bu asırda var mıdır?" diye bir sualin içinizde hasıl olduğu; nuranî bir heyecanı ifade eden sîmalarınızdan anlaşılmaktadır.

Evet, bu çeşit ihtiyacımızı tam karşılayacak olan bir eseri bulmak için çok dikkat ve itina ile aradık. Nihayet, hem Türk gençliğine, hem umum Müslümanlara ve beşeriyete Kur'anî bir rehber ve bir mürşid-i ekmel olacak bir eserin Bedîüzzaman Said Nursî'nin Risale-i Nur eserleri olduğu kanaatına vardık. Bizimle beraber, bu hakikata Risale-i Nur'la imanını kurtaran yüzbinlerle kimseler de şahiddir.

Evet, yirminci asırda küllî ve umumî bir rehberlik vazifesini görecek Kur'anî bir eserin müellifinin, şu hususiyetleri haiz olmasını esas ittihaz ettik. Bu hâsiyetlerin de tamamıyla Risale-i Nur'da ve müellifi Bedîüzzaman Said Nursî'de mevcud olduğunu gördük. Şöyle ki:

Birincisi: Müellifin, yalnız Kur'an-ı Hakîm'i kendine üstad edinmiş olması…

İkincisi: Kur'an-ı Hakîm, hakikî ilimleri hâvi bir kitab-ı mukaddestir. Ve bütün asırlarda, insanların umum tabakalarına hitab eden, ezelî bir hutbedir. Bunun için, Kur'anı tefsir ederken, hakikatın safi olarak ifade edilmesi ve

böylece hakikî bir tefsir olması için, müfessirin kendi hususî meslek ve meşrebinin tesiri altında kalmamış ve hevesi karışmamış olması lâzımdır. Ve hem de Kur'anın manalarını keşf ile tezahür eden Kur'an hakikatlarının tesbiti için elzemdir ki: O müfessir zât, herbir fende mütehassıs geniş bir fikre, ince bir nazara ve tam bir ihlasa mâlik bir allâme ve hem gayet âlî bir dehâ ve nüfuzlu, derin bir içtihad ve bir kuvve-i kudsiyeye sahib olsun…

Üçüncüsü: Kur'an tefsirinin tam bir ihlasla te'lif edilmiş olması ki; müellifin, Cenab-ı Hakk'ın rızasından başka, hiçbir maddî, manevî menfaatı gaye edinmemesi ve bu ulvî haletin müellifin hayatındaki vukuatlarda müşahede edilmiş olması…

Dördüncüsü: Kur'anın en büyük mu'cizelerinden birisi de, gençlik ve tazeliğini muhafaza etmesidir. Ve o asırda inzal edilmiş gibi, her asrın ihtiyacını karşılayan bir vechesi olmasıdır.

İşte, bu asırda meydana getirilen bir tefsirde; Kur'an-ı Hakîm'in asrımıza bakan vechesinin keşfedilip, avamdan en havassa kadar her tabakanın istifade edebileceği bir üslûbla izah ve isbat edilmiş olması…

Beşincisi: Müfessirin, Kur'an ve iman hakikatlarını, cerh edilmez delil ve hüccetlerle isbat ederek tedris etmesi. Yani, pozitivizm (isbatiyecilik)i bir esas ittihaz etmiş olması…

Altıncısı: Ders verdiği Kur'anî hakikatların; hem aklı, hem kalbi, hem ruhu ve vicdanı tenvir ve tatmin ve nefsi müsahhar etmesi ve şeytanı dahi ilzam edecek derecede kuvvetli ve gayet belig, nafiz ve müessir olması…

Yedincisi: Hakikatların derkine de mani olan benlik, gurur, ucb ve enaniyet gibi kötü hasletlerden kurtarıp, tevazu ve mahviyet gibi yüksek ve güzel ahlâklara sahib kılması…

Sekizincisi: Kur'an-ı Kerim'i tefsir eden bir allâmenin Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın sünnetine ittiba' etmiş olması ve ehl-i sünnet ve cemaat mezhebi üzere ilmiyle âmil olması ve a'zamî bir zühd ve takva ve a'zamî

ihlas ve dine hizmetinde a'zamî sebat, a'zamî sıdk ve sadakat ve fedakârlığa, a'zamî iktisad ve kanaata mâlik olması şarttır.

Hülâsa olarak; müfessirin, Kur'anî risaleleriyle, risalet-i Ahmediyenin (A.S.M) a'zamî takva ve a'zamî ubudiyeti ve kuvve-i kudsiyesiyle de velayet-i Ahmediyenin (A.S.M) lemaatına mazhar olmuş hâdim-i Kur'an bir zât olması…

Dokuzuncusu: Müfessirin, Kur'anî ve Şer'î mes'eleleri beyan ederken, şu veya bu tazyik ve işkenceyi nazara almayan, herhangi bir tesir altında kalarak fetva vermeyen ve ölümü istihkar edip, dünyaya meydan okuyacak bir iman kuvvetiyle hakikatı pervasızca söyleyen İslâmî şecaat ve cesarete mâlik olan bir müfessir olması gerektir.

Hem i'dam plânlarının tatbik edildiği ve bir tek dinî risale neşrettirilmediği dehşetli bir devirde, bilhâssa imha edilmesi ve söndürülmesi hedef tutulan Kur'anî, Şer'î esasatı te'lif ve neşretmiş olduğu meydanda olmakla bir mürşid-i kâmil ve İslâm'ın bu asırda hakikî bir rehber-i ekmeli ve Kur'anın muteber bir müfessir-i a'zamı olmuş olması lâzımdır.

İşte bu zamanda, yukarıda mezkûr dokuz şart ve hususiyetlerin, müellif Said Nursî'de ve eserleri olan Nur Risalelerinde aynıyla mevcud olduğu, hakikî ve mütebahhir ülema-i İslâmın icma' ve tevatür ve ittifakıyla sabit olmuştur. Ve hem intibaha gelmekte olan bu millet-i İslâmiyece, Avrupa ve Amerikaca malûm ve musaddaktır. İşte arkadaşlar! Biz, böyle bir tefsir-i Kur'an arıyor ve böyle bir müfessir istiyorduk.

Kıymetli kardeşlerim! Böyle dehşetli bir asırda, insanın en büyük mes'elesi: İmanı kurtarmak veya kaybetmek davasıdır. Umumî harbler beşere intibah vermiş, dünya hayatının fâniliğini ihtar etmiştir. Ve bâki bir âlemde, ebedî bir saadet içinde yaşamak hissini uyandırmıştır. Elbette böyle muazzam bir davayı, şaşırtıcı ve aldatıcı bir zamanda kazanabilmek için, bir dava vekili bulmakta [1](Haşiye), çok

dikkatli olmamız lâzımdır. Bunun için, tedkikatımızı biraz daha genişleteceğiz. Şöyle ki:

Asrımızdan evvelki, İslâmiyet'in İlm-i Kelâm dâhîleri ve dinimizin hârika imamları ve Kur'an-ı Hakîm'in dâhî müfessirlerinin vücuda getirdikleri eserler, kıymet takdiri mümkün olmayacak derecede kıymetdardır. O zâtlar, İslâmiyet'in birer güneşidirler. Fakat bu zaman, o büyük zâtların yaşadığı zaman gibi değildir.

Eski zamanda dalalet, cehaletten geliyordu. Bunun yok edilmesi kolaydır. Bu zamanda dalalet, -Kur'an ve İslâmiyet'e ve imana taarruz- fen ve felsefe ve ilimden geliyor. Bunun izalesi müşkildir. Eski zamanda ikinci kısım, binden bir bulunuyordu; bulunanlardan, ancak binden biri, irşad ile yola gelebilirdi. Çünki öyleler hem bilmiyorlar, hem kendilerini bilir zannediyorlar.

Hem bundan evvelki asırlarda, müsbet ilimlerin, yirminci asırdaki kadar terakki etmemiş olduğu malûmunuzdur. Şu halde, bu asırda dünyaya yayılmış olan dinsizlik ve maddiyyunluğu kökünden yıkabilmek, hak ve hakikat yolunu gösterip, beşeri sırat-ı müstakime kavuşturmak, imanı kurtarabilmek için, ancak ve ancak Kur'an-ı Hakîm'in bu asra bakan vechesini keşfedip, umumun müstefid olabileceği bir şekilde tefsir edilmesi, elbette bu asırda kabil olacaktır.

İşte Bedîüzzaman Said Nursî; Kur'an-ı Kerim'deki bu asrın muhtaç olduğu hakikatları keşfedip, Nur Risalelerinde, herkesin kabiliyeti nisbetinde istifade edebileceği bir tarzda tefsir ve izah etmek muvaffakıyetine mazhar olmuştur. Bunun içindir ki Risale-i Nur, emsali görülmemiş bir şâheserdir kanaatına varılmıştır.

Ve yine Risale-i Nur'daki bu imtiyazdan dolayıdır ki, bu mübarek İslâm milletinden milyonlarca bahtiyar kimseler, tercihan ve ziyade bir ihtiyaç duyarak, büyük bir iştiyak ve sevgiyle senelerce devam eden tazyikatlar içerisinde Risale-i Nur'u okumuşlardır.

Hem Risale-i Nur ihtiyaç zamanında te’lif edildiğinden; Türkiye ve İslâm Dünyası genişliğinde gelişmiş ve dünyayı alâkadar eden bir imtiyaza mazhar olduğunu gözlere göstermiştir…

Kıymetli kardeşlerim! Said Nursî kırk sene evvel İstanbul’da iken, “Kim ne isterse sorsun.” diye, hârikulâde bir ilânat yapmıştır. Bunun üzerine o zamanın meşhur âlim ve allâmeleri, Bedîüzzaman’ın hücresine kafile kafile gidip, her nevi ilimlere ve muhtelif mevzulara dair sordukları en müşkil, en muğlak sualleri, Bedîüzzaman duraklamadan, doğru olarak cevablandırmıştır.

Böyle hadd ü hududu tayin edilmeyen, yani “şu veya bu ilimde veya mevzuda, kim ne isterse sorsun” diye bir kayıd konulmadan ilânat yapmak ve neticede daima muvaffak olmak; beşer tarihinde görülmemiş ve böyle ihatalı ve yüksek bir ilme sahib böyle bir İslâm dâhîsi, şimdiye kadar zuhur etmemiştir. (Asr-ı Saadet müstesna.)

Hattâ o zamanlarda, Mısır Câmi-ül Ezher Üniversitesi reislerinden meşhur Şeyh Bahit Efendi, İstanbul’a bir seyahat için geldiğinde, Kürdistan’ın sarp, yalçın kayaları arasından gelerek, İstanbul’da bulunan Bedîüzzaman Said Nursî’yi ilzam edemeyen İslâm üleması, Şeyh Bahit’ten bu genç hocanın (Bedîüzzaman’ın) ilzam edilmesini isterler. Şeyh Bahit de, bu teklifi kabul ederek bir münazara zemini arar. Ve bir namaz vakti, Ayasofya Câmii’nden çıkılıp “çayhane”ye oturulduğunda, bunu fırsat telakki eden Şeyh Bahit Efendi, Bedîüzzaman Said Nursî’ye hitaben: مَا تَقُولُ فِى حَقِّ اْلاَوْرُوبَا وَ الْعُثْمَانِيَّةِ Yani: “Avrupa ve Osmanlı Devleti hakkında ne diyorsunuz? Fikriniz nedir?” Şeyh Bahit Efendi hazretlerinin bu sualden maksadı; Bedîüzzaman Said Nursî’nin, şek olmayan bir bahr-i umman gibi ilmini ve ateşpare-i zekâsını tecrübe etmek değildi. Zaman-ı istikbale ait şiddet-i ihatasını ve idare-i âlemdeki siyasetini anlamak fikrinde idi.

Buna karşı, Bedîüzzaman’ın verdiği cevab şu oldu:

اِنَّ ٱلاَوْرُوبَا حَامِلَةٌ بِٱلاِسْلاَمِيَّةِ فَسَتَلِدُ يَومًا مَا وَ اِنَّ الْعُثْمَانِيَّةَ حَامِلَةٌ بِالْاَوْرُوبَائِيَّةِ فَسَتَلِدُ اَيْضًا يَوْمًا مَا

Yani: Avrupa bir İslâm Devletine, Osmanlı Devleti de bir Avrupa Devletine hâmiledir. Bir gün gelip doğuracaklardır.

Bu cevaba karşı, Şeyh Bahit Hazretleri: "Bu gençle münazara edilmez, ben de aynı kanaatta idim. Fakat bu kadar veciz ve beligane bir tarzda ifade etmek, ancak Bedîüzzaman'a hastır." demiştir. Nitekim Bedîüzzaman'ın dediği gibi, ihbaratın iki kutbu da tahakkuk etmiş. Bir iki sene sonra Meşrutiyet devrinde, şeair-i İslâmiyeye muhalif çok âdât-ı ecnebiyeyi ahzetmek ve gittikçe Türkiye'de yerleştirmekle; ve şimdi Avrupa'da Kur'an'a ve İslâmiyet'e karşı gösterilen hüsn-ü alâka ve bilhâssa bahtiyar Alman Milletinde fevç fevç İslâmiyeti kabul etmek gibi hâdiseler; o ihbarı tamamıyla tasdik etmişlerdir.

İşte büyük ülema-i İslâm ve meşayih-i kiram çok tecrübe ve imtihanlarla şöyle bir kanaata varmışlardır ki: Bedîüzzaman ne söylerse hakikattır. Bedîüzzaman'ın eserleri, sünuhat-ı kalbiye olup, cumhur-u ülemanın tasdik ve takdirine mazhardır.

Ehl-i ilim, ehl-i tasavvuf ve ehl-i mekteb ve fen, Bedîüzzaman'ın eserlerinden sadece istifaza ve istifade ederler. Evet, üç aylık bir tahsili bulunan ve kırk seneden beri Kur'an-ı Kerim'den başka bir kitabla iştigal etmeyen, yüzotuzu Türkçe, onbeşi Arabça olan eserlerini te'lif ederken hiçbir kitaba müracaat etmediği, henüz hayatta olan kâtibleri tarafından şehadet edilen.. esasen kütübhanesi de bulunmayan, yarım ümmi bir zât, öyle misilsiz bir ilânatla, ulûm-u cedide de dâhil mütenevvi' ilimlerde, yüksek âlimler ve büyük mürşidlerle, genç yaşında yaptığı münazaraların hepsinde muvaffak olduğu meydanda bulunan, ittifaklı olan mes'eleleri tasdik ve ihtilaflı olanları tashih eden, kendisi için "Bedîüzzaman'ın cevab veremeyeceği bir sual yoktur." diye allâmeler tarafından tasdik edilen; ve Avrupa'nın bir kısım idraksiz ve garazkâr feylesoflarının, müteşabih âyet-i kerime ve hadîs-i şeriflere yaptığı taarruzlarını, o âyet ve

hadîslerin birer mu'cize olduğunu eserleriyle isbat ederek itirazlarını kökünden yıkan ve böylece evhama düşürülen bazı ehl-i ilmi de kurtarıp, İslâmiyet'e olan hücumları akîm bırakan Said Nursî gibi bir müellifin, elbette dâhî bir müfessir-i Kur'an ve onun ilminin vehbî ve vasi olduğuna, eserleri olan Nur Risalelerinin bir hayat boyunca okumaya lâyık hârika bir şaheser olduğuna şübhe edilemez.

Müteyakkız kardeşlerim! Hem bizim, hem İslâm dünyasının ebedî hayatının necatını, kurtulmasını temin edecek ve bizi tenvir ve irşad ederek dalaletten muhafaza edecek bir eser intihab etmekte, bu kadar dikkatli olmamız çok lüzumludur. Çünki bu zamanda, türlü türlü aldatmalarla, perde arkasında İslâm gençliğini yoldan çıkarmaya çalışıyorlar.

Bir eser okunacağı veya bir söz dinleneceği zaman, evvelâ مَنْ قَالَ وَ لِمَنْ قَالَ وَ لِمَا قَالَ وَ فِيمَا قَالَ yani: Kim söylemiş? Kime söylemiş? Ne için söylemiş? Ne makamda söylemiş? olan bir kaide-i esasiyeyi, nazar-ı itibara almalı. Evet kelâmın tabakatının ulviyeti, güzelliği ve kuvvetinin menbaı, şu dört şeydir: Mütekellim, muhatab, maksad ve makam. Yoksa, her ele geçen kitab okunmamalı, her söylenen söze kulak vermemelidir. Meselâ: Bir kumandanın, bir orduya verdiği arş emriyle; bir neferin, arş sözü arasında ne kadar fark vardır? Birincisi koca bir orduyu harekete getirir. Aynı kelâm olan ikincisi, belki bir neferi bile yürütemez.

İşte, bu dört esastan dolayı ve hem Said Nursî'ye karşı kalblerinde büyük bir sevgi taşıyan yüz binlerle kimseler, sevgiyle üstadlarının en küçük haline dahi, büyük bir ehemmiyet vererek onları öğrenip ittiba' etmek, uymak arzusunu taşıdıklarından; buradaki bir kısım kardeşlerimiz, üstadımızın hayatı, eserleri, meslek ve meşrebi hakkında malûmat verilmesini ısrar ile istediler.

Fakat, Bedîüzzaman gibi bir zâtın hayatı ve eserleri ve seciyelerini tam ifade edemeyeceğiz. Bu hakikat, basiretli ehl-i ilim olan ediblerce de itiraf edilmiş olduğundan bu hizmet, bizim haddimizden çok uzaktır. Hem Bedîüzzaman

hakkında malûmat almak isteyen kardeşlerimize, bunun ancak ve ancak Risale-i Nur Külliyatını dikkat ve devamla okumak suretiyle mümkün olduğunu arzederiz.

Aziz kardeşlerim! Bu mübarek vatan ve milletin ve âlem-i İslâmın ebedî saadetini ve kurtuluşunu ve dolayısıyla yeryüzünde umumî sulh ve selâmeti temin edecek bir inayet ve kudrete mâlik olan Risale-i Nur'un şahs-ı maneviyesinde şöyle gayet sağlam kuvvetler toplanmış ve imtizac etmiştir:

1 - Yüksek bir kuvvet ve bütün kemalâtın üstadı olan, hakikat-ı İslâmiye...

2 - Şehamet-i imaniye. Yani tezellül etmemek, bîçarelere tahakküm ve tekebbür etmemek…

3 - Müslümanlığın insana verdiği izzet ve şeref, terakki ve teâlînin en mühim âmili olan izzet-i İslâmiye…

Arkadaşlar! Şu mealde bir hadîs-i şerif var ki: "Hakikî âlimler, zalim hükümdarlara karşı hak ve hakikatı pervasızca söyleyen âlimlerdir." İşte biz, ancak böyle ve müttaki bir allâmenin söz ve eserlerine itimad edebiliriz.

Asrımızda ise, hayatındaki vakıalar ve eserleriyle bu hadîs-i şerife mâsadak olan Risale-i Nur meydandadır. Müellif Bedîüzzaman dinî mücahedesi ve Kur'ana hizmetinde ve ubudiyetinde, Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm)ın sünnet-i seniyesine tam ittiba' etmiş bir mücahiddir. Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimiz, dünyanın en muazzam siyasî hâdisesi olan Bedir Muharebesinde; sahabe-i kirama, nöbet nöbet cemaatla namaz kıldırmıştır. Yani vâcib olmayan, hususan muharebe zamanında terk edilebilen "cemaatla namaz kılmak" gibi bir hayrı, dünyanın en büyük siyasî vak'asına tercih etmiştir, üstün tutmuştur. Ufak bir sevabı, harb cephesinin o dehşetleri içinde dahi terk etmemiştir.

Bedîüzzaman, gönüllü alay kumandanı olarak katıldığı Rus Harbinde, harb cephesinde, avcı hattında, Kur'anın bir kısmının tefsiri olan meşhur Arabî İşarat-ül İ'caz Tefsirini te'lif etmiş. Ve bu eser-i azîm, Âlem-i İslâm'da en büyük âlimlerin takdir ve tahsinine mazhar olmuş ve tam anlamaktan âciz

kaldıklarını ve öyle bir tefsir görmediklerini itiraf etmişlerdir ki, Kur'an-ı Kerim'in en ince nükte ve en derin mes'elelerini ve misilsiz i'caz ve hârikulâde yüksek belâgat ve fesahatını izhar ve isbat etmiştir. Hattâ bir harfin nüktesini izhar ederken, avcı ateş hattında, düşman topları zihnini ondan çevirememiş, harbin dağdağa ve dehşetleri mani olamamıştır.

Ezan-ı Muhammedî'nin (A.S.M.) yasak edildiği ve bid'aların cebren umuma yaptırıldığı zulümatlı ve dehşetli bir devirde, Nur Talebeleri, o uydurma ezanı okumamışlar ve böyle bid'alara karşı, kendilerini kahramanca muhafaza ederek, bid'alara girmemişlerdir.

İman ve İslâmiyet'in ortadan kaldırılmaya çalışıldığı ve bir âlimin gizliden gizliye dahi bir tek dinî eser neşredemediği fecaat devrinde, Bedîüzzaman nefyedildiği yerlerde, zalim müstebidlerin tarassudat ve tazyikatı içinde, gizliden gizliye yüzotuz aded imanî eser te'lif ve neşretmiştir. Bununla beraber, geceleri pek az bir uykudan sonra, esaret altında inleyen İslâm Milletleri'nin necat ve salahı için dualar etmiş, dergâh-ı İlahiyeye iltica ederek yalvarmıştır.

Evet Hazret-i Üstad, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm Efendimizin Sünnet-i Seniyesine tam iktida etmiştir.

Bedîüzzaman'ın bu hali de, bütün İslâm mücahidlerine ve umum Müslümanlara bir örnektir. Yani, cihad ile ubudiyet ve takvayı beraber yapıyor; birini yapıp, diğerini ihmal etmiyor. Cebbar ve zalim din düşmanlarının plânıyla hapishanelere sevk edilip, tecrid-i mutlakta ve gayet soğuk bir odada bırakılması ve şiddetli soğukların ve hastalıkların ızdırabları ve titremeleri ve ihtiyarlığın tâkatsızlıkları içinde bulunması dahi, te'lifata noksanlık vermemiştir.

Sıddık-ı Ekber (Radıyallahü Anhü) demiştir ki: "Cehennem'de vücudum o kadar büyüsün ki, ehl-i imana yer kalmasın." Bedîüzzaman, bu gayet ulvî seciyenin bir lem'acığına mazhar olmak için, "Birkaç adamın imanını kurtarmak için Cehennem'e girmeye hazırım." diye

fedakârlığın şâhikasına yükselmiş ve böyle olduğu, Kur'an ve İslâmiyet'in fedai ve muhlis bir hâdimi olduğu, seksen senelik hayatının şehadetiyle sabit olmuştur.

Kur'an ve iman hizmeti için Bedîüzzaman'ın haysiyetini, şerefini, ruhunu, nefsini, hayatını feda ettiği; maruz kaldığı o kadar şedid zulüm ve işkencelere ve giriftar edildiği çok musibet ve belalara karşı gösterdiği son derece sabır, tahammül ve itidal, birer şahid-i sadık hükmündedirler.

Bedîüzzaman Kur'an, iman, İslâmiyet hizmeti için, dünyevî rahatlıklarını feda etmiş, dünyevî şahsî servetler edinmemiş, zühd ve takva ve riyazet, iktisad ve kanaatla ömür geçirerek, dünya ile alâkasını kesmiştir.

Bu cümleden olarak, Müslümanların refah ve saadeti için, bütün ömür dakikalarını sırf iman hizmetine vakf ve hasretmek ve ihlasa tam muvaffak olmak için, kendini dünyadan tecrid ederek mücerred kalmıştır. Evet, Bedîüzzaman iman ve İslâmiyet hizmeti için, her şeyden bu derece fedakârlık yapan, fakat bütün bunlarla beraber; ubudiyet, zühd ve takvada da bir istisna teşkil eden tarihî bir İslâm fedaisi ve Kur'an-ı Hakîm'in muhlis bir hâdimi payesine yükselmiştir.

Bedîüzzaman'ın, Risale-i Nur davasında öyle bir itminanı, öyle bir sıdk ve sadakatı, öyle bir sebat ve metaneti, öyle bir ihlası vardır ki: Din düşmanlarının o kadar şiddetli zulüm ve istibdadları, o kadar hücum ve tazyikatları ve bunlarla beraber maddî yokluklar içinde bulunması, davasından vazgeçiremememiş ve küçük bir tereddüd dahi ika' edememiştir.

Said Nursî, Eski Said tabir ettiği gençliğinde felsefede çok ileri gitmiştir. Garbın Sokrat'ı, Eflatun'u, Aristo'su gibi hakikatlı feylesofları ve şarkın İbn-i Sina, İbn-i Rüşd, Farabî gibi dâhî hükemalarından felsefe ve hikmette Kur'an-ı Hakîm'in feyziyle çok ileri geçmiş ve Kur'andan başka halâskâr ve hakikî rehber olmadığını dava etmiş ve Risale-i Nur eserlerinde isbat etmiştir. Bu hakikatlarda şübhesi olan

olursa, Üstad âhirete teşrif etmeden bizzât şübhesini izale edebilir.

Said Nursî, Kur'an ve imana hizmet mesleğini ihtiyar edip, hiçbir maddî ve manevî menfaat, salahat ve velilik gibi manevî makamları maksad ve gaye etmeden, sırf Cenab-ı Hakk'ın rızası için hizmet yapmıştır. Basiretli ehl-i ilim tarafından bütün Müslümanlarca "Zuhuru beklenen siyasî ve dinî bir halâskârdır." gibi şahsına verilen yüksek mertebeyi, Bedîüzzaman hiddetle reddetmiş, kendisinin ancak Kur'anın bir hizmetkârı ve Risale-i Nur Talebelerinin bir ders arkadaşı olduğuna inanmış ve beyan etmiştir.

Millî Müdafaa Vekaletinde yirmibeş sene hizmet görmüş muhterem âlim bir zâtın, şimdi aramızda bulunan bir kısım arkadaşlarımızla, evvelki gün ziyaretine gittiğimiz vakit, Bedîüzzaman Hazretleri hakkında demişti ki: "Bedîüzzaman'ın nasıl bir zât olduğunu anlayabilmek için, Risale-i Nur Külliyatını dikkatle, sebatla okumak kâfidir. Size bir misal olarak, yalnız dünyevî iktidarı bakımından derim ki: Bedîüzzaman, Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsiyle yalnız bir devleti değil, dünya yüzündeki milletlerin idaresi ona verilse, onları selâmet ve saadet içinde idare edecek bir iktidar ve inayete mâliktir." Evet, Bedîüzzaman nâdire-i hilkattir. Fakat yirmibeş senedir hem kendini, hem talebelerini siyasetten men'etmiştir; dünyevî işlerle meşgul değildir.

Bedîüzzaman'ın Risale-i Nur'u te'lif ettiği zamanlarda ve hizmet-i Kur'aniye'de istihdam edildiği anlarda; zekâsı, fetaneti, aklı, mantıkı, zihni, hayali, hâfızası, teemmülü, feraseti, seziş ve kavrayışı, sür'at-i intikali ve ruhî, kalbî, vicdanî hâsseleri, duyguları ve manevî letaifinin emsalsiz bir tarzda olması, istihdam edildiğine aşikâr bir delildir ki; kendi ihtiyarıyla, keyfiyle değil, inayet-i İlahiye ile Kur'ana hizmetkârlık etmiş bir derecede olduğu, basiretli ehl-i ilim ve ehl-i kalbce musaddak ve müstahsendir.

Mısır'da fâzıl ülemadan, merhum Abdülaziz Çâviş, Bedîüzzaman'ın fatîn-ül asr olduğu ve müdhiş bir fart-ı

zekâya mâlik bulunduğu mevzuunda, Mısır matbuatında makale neşretmiştir.

Büyük ve salâbetli bir âlim olan Şeyhülislâm merhum Mustafa Sabri Efendi, Mısır'da Risale-i Nur'a sahib çıkmış ve Câmi-ül Ezher Üniversitesinde en yüksek bir mevkiye koymuştur.

Risale-i Nur, İslâmiyet'in gayet keskin ve elmas bir kılıncıdır. Bu hakikatlara bir delil ise, Bedîüzzaman'ın zalim hükümdarlara ve kumandanlara, ölümü istihkar ederek, hakikatı pervasızca tebliğ etmesi ve dünyayı saran dinsizlik kuvvetine mukabil, hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeyi, kendini feda ederek, istibdadın en koyu devrinde neşretmesi ve bu kudsî hakikata, cansiperane hizmet etmesidir.

Bir müddeiumumî, iddianamesinde: "Bedîüzzaman, ihtiyarladıkça artan enerjisiyle dinî faaliyete devam etmektedir." Denizli mahkemesi, ehl-i vukuf raporunda: "Evet, Said Nursî'de bir enerji vardır, fakat bu enerjisini, tarîkat veya bir cem'iyet kurmakta sarfetmemiş, Kur'an hakikatlarını beyan ve dine hizmete sarfettiği kanaatına varılmıştır." denilmektedir.

Din aleyhindeki eski hükûmetlerin vekillerinden birisi (antidemokratik kanunların Millet Meclisinde müzakeresi esnasında): "Bedîüzzaman Said-i Nursî'nin dinî faaliyetine, yirmibeş seneden beri mani olamıyoruz." demiştir.

Biz de deriz ki: Evet, Said Nursî Hazretleri; emsali görülmemiş dinamik ve enerjik bir zâttır. Bedîüzzaman'ın hârika bir insan olduğunu, din düşmanları olan muarızları dahi kalben tasdik ve takdir etmektedirler.

Said Nursî, bazan bir talebesine Risale-i Nur'dan okuyuvermek nimetini lütfettiği zaman der ki: "Bu benim dersimdir. Ben kendim için okuyorum. Bu risaleyi, şimdiye kadar belki yüz defa okumuşum. Fakat, şimdi yeni görüyorum gibi tekrar okumağa ihtiyaç ve iştiyakım var."

Hem yine der ki: "Ben başkaları için kitab yazmamışım. Kendim için yazmışım. Kur'andan bulduğum bu devalarımı arzu edenler okuyabilir." Evet, Bedîüzzaman itikad ediyor ve

diyor ki: "Ben derse, terbiyeye ve nefsimi ıslaha muhtacım." Bedîüzzaman gibi bir zât böyle derse, bizim bu eserlere ne kadar muhtaç olduğumuz artık kıyas edilsin.

Bedîüzzaman Said Nursî bütün hayatında, şan ve şöhretten, hürmetten kaçmış ve insanlardan istiğna etmiştir. Arabî bir eserinde, şöhret hakkında diyor ki: "Şöhret, ayn-ı riyadır ve kalbi öldüren zehirli bir baldır. İnsanı, insanlara abd ve köle yapar. Yani, nam ve şöhret isteyen adam; halklara kendini beğendirmek, sevdirmek için, insanlara riyakârlık, dalkavukluk yapar. Tasannu'kâr tavırlar takınır. O bela ve musibete düşersen اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ de."

Üstad, şöhretten fiilen ve hâlen bu kadar kaçmasına rağmen, her ne hikmetse, insanlar âdeta bir sevk-i İlahî varmış gibi, istimdadkârane ona koşmuşlardır ve ona akın etmektedirler. Ve onun mahz-ı hak olan bu kudsî seciyesi, Risale-i Nur gibi cihanşümul bir esere hâdim olmuştur...

Bedîüzzaman küçük yaşından beri, halkların mukabilsiz hediyelerinden istiğna etmiştir. Hediye kabul etmemeyi meslek edinmiştir. Zindandan zindana, memleketten memlekete sürgün edildiği zamanlarda, ihtiyarlığın tahmil ettiği zaruretler içinde dahi, bu seksen senelik istiğna düsturunu bozmamıştır. En has bir talebesi, bir lokma birşey hediye etse, mukabilini verir; vermese dokunur.

Neden hediye kabul etmediğinin sebeblerinden birisi olarak der ki: "Bu zaman, eski zaman gibi değildir. Eski zamanda imanı kurtaran on el varsa, şimdi bire inmiş. İmansızlığa sevk eden sebebler eskiden on ise, şimdi yüze çıkmış. İşte böyle bir zamanda imana hizmet için, dünyaya el atmadım, dünyayı terk ettim. Hizmet-i imaniyemi hiçbir şeye âlet etmeyeceğim." der. Hazret-i Üstad, kendi şahsı için birisi zahmet çekse, bir hizmetini görse; mukabilinde bir ücret, bir teberrük verir. Aksi halde, ruhuna ağır gelir, hoşuna gitmez.

Bedîüzzaman Said Nursî; Kur'an, İman ve Din'e yaptığı hizmetinde, senelerden beri mütemadî bir tarassud ve tecessüs, takibat ve tedkikat altında bulundurulmuştur.

Yalnız ve yalnız rıza-yı İlahî için, yalnız ve yalnız hakikat için İslâmiyet'e hizmet ettiği ve hizmet-i Kur'aniyesini hiçbir şeye âlet etmediği müteaddid mahkemelerde de sabit olmuştur.

Eğer bu mezkûr hakikatlara ve eserlerindeki hak ve hakikatı gören hakperestlerin, Bedîüzzaman ve eserlerinde gördükleri ve neşrettikleri âlî meziyet ve yüksek hakikata mugayir en küçük bir şey olsa idi, en büyük ilâvelerle, şaşaalarla ve yaygaralarla, bu yirmibeş sene içinde, din düşmanları tarafından dünyaya ilân edilecek idi.

Nitekim bütün bütün iftira ve ittihamlarla, cebbar, müstebid din düşmanlarının tahrikatıyla mahkemelere sevkedildiği zaman, gazetelerin birinci sahifelerinde, bire yüz ilâvelerle teşhir ettirilmesi; tahkikat ve muhakeme neticesinde hiçbir suç olmadığı tahakkuk ederek, beraet ettiği vakit sükût edilmesi; bu hakikatın aşikâr çok delillerinden bir tanesidir.

Bedîüzzaman, din kardeşlerine ziyade şefkatlidir. Onların elemleriyle elem çektiği, İslâm dünyasında hürriyet ve istiklali için can veren, fedai İslâm mücahidlerinin acılarıyla muzdarib olduğu, Kur'an ve İslâmiyet'e yapılan darbeler ânında çok ızdırablar çektiği, böyle acı acıların tesiratıyla, zâten pek az yediği bir parça çorbasını da yiyemediği çok defa görülmüş ve görülmektedir.

Ekser günleri hastalıklar ve sıkıntılarla geçmektedir. Bir Nur talebesinin yazdığı gibi, "Ey Millet-i İslâm'ın ebedî refah ve saadeti için, dünyada rahatlık görmeyen müşfik üstadım! Senin devam eden hastalıkların cismanî değildir. Dinimize icra edilen istibdad ve zulüm sona ermedikçe, âlem-i İslâm kurtulmadıkça senin ızdırabın dinmeyecektir." Evet biz de bu kanaatteyiz.

Fakat o elîm acılar, Bedîüzzaman'ı asla ye'se düşürmemiş, bilakis öyle küllî ve umumî bir dinî cihada ve dua ve ubudiyete sevk etmiştir ki: "Kurtuluşun çare-i yegânesi, Kur'ana sarılmaktır." demiş ve sarılmış.

Kur'anda bulduğu deva ve dermanları kaleme alarak, bu zamanda bir halâskâr-ı İslâm ve nev'-i beşerin saadetine medar olan Risale-i Nur eserlerini meydana getirmiştir.

Hunhar din düşmanlarının, dünyevî satvet ve şevketleri, Bedîüzzaman'ı kat'iyyen atalete düşürtememiştir. "Vazifem Kur'ana hizmettir. Galib etmek, mağlub etmek Cenab-ı Hakk'a aittir." diye iman ederek, bir an bile faaliyetten geri kalmamıştır. Evet Hazret-i Üstad, öyle bir himmet-i azîmeye mâliktir ki; ona icra edilen müdhiş mezalim, bu himmetin mukabilinde tesirsiz kalmağa mahkûm olmuştur.

Bedîüzzaman, arz ve semavattaki mevcudatı, hayret ve istihsanla temaşa eder. Kırlarda ve dağlarda hususan bahar mevsiminde çok gezinti yapar. O seyrangâhlarda zihnen meşguliyet ve dakik bir tefekkür ve daimî bir huzur halindedir. Ağaç ve nebatat ve çiçekleri مَا شَاءَ اللّٰهُ بَارَكَ اللّٰهُ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ اَحْسَنُ الْخَالِقِينَ "Ne güzel yaratılmışlar." diyerek, ibret nazarıyla onları seyreder; kâinat kitabını okur. Her a'zâ ve hâsseleri gibi, gözünü de daima Cenab-ı Hak hesabına ve izni dairesinde çalıştırır. Gözü, şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir mütalaacısı ve şu âlemdeki mu'cizat-ı san'at-ı Rabbaniyenin bir seyircisidir. Ve şu küre-i arz bahçesindeki rahmet çiçeklerinin bir mübarek arısı derecesindedir.

Üstad, hususî hayatında mütevazi, vazife başında vakurdur. Tevazu ve mahviyette nümune-i misal olacak bir mertebededir. Bu mevzuda der ki: "Bir nefer nöbette iken, baş kumandan da gelse, silâhını bırakmayacak. Ben Kur'anın bir hizmetkârı ve bir neferiyim. Vazife başında iken karşıma kim çıkarsa çıksın, hak budur derim, başımı eğmem."

Hülâsa olarak arzederiz ki: Bedîüzzaman, ihlas-ı tâmmeye mâlik, hârikulâde, hakikî bir müfessir-i Kur'andır. Hem ihlas-ı etemme vâsıl olmuş, kahraman ve yekta bir hâdim-i Kur'andır. Risale-i Nur'un müellifi olmak itibariyle; hem bir mütekellim-i a'zamdır, hem ilimde gayet derecede mütebahhir ve râsih, muhakkik ve müdakkik bir allâmedir, hem ilm-i Mantık'ın yüksek, nazirsiz bir üstadıdır. Ta'likat namındaki te'lifatı, Mantık'ta bir şaheserdir. Hem mümtaz ve

hakperest ve hakikatbîn bir dâhîdir, hem Kur'anla barışık müstakim felsefenin hakikatperver bir feylesofudur, hem nazirsiz bir sosyolog (içtimaiyatçı) ve bir psikolog (ruhiyatçı) ve bir pedagogdur (terbiyeci), hem daima hakikat terennüm etmiş ve eden, yüksek ve emsalsiz ve dâhî bir müellif ve edibdir.

Said Nursî, senelerden beri şiddetli bir istibdad ve takyidat altında bulundurulup tanıttırılmadığı ve hem de kendisi, şahsî kemalâtını setrettiği, gizlediği için; mezkûr sıfatların herbirisine muttali olamayan bulunabilir. Hem bunlar ve hem Risale-i Nur'un hususiyetleri hakkındaki beyanatımız, hakikatperver ve faziletperver bu zamanda bir kısım ülema-i hakikînin ve ehlullahın ittifak ve icma' kuvvetindeki hükümleridir. Hem de bizim kat'î kanaatlarımızdır.

Bedîüzzaman'ın, öyle bir ilim ve sıfatlara mâlik olduğuna en mu'teber ve en birinci ve en hakikî delilimiz, Bedîüzzaman Said Nursî'dir. Kimin şübhesi varsa, Risale-i Nur'u okusun. Evet biz zikrettiğimiz ve edeceğimiz bu hakaik-i uzmayı, bütün İslâm dünyasına ve umum beşeriyet âlemine ifşa ve ilân ediyoruz. Evet bin seneden beri âlem-i İslâmiyet ve insaniyet, Risale-i Nur gibi bir esere intizar ediyordu.

Bedîüzzaman Said Nursî, çok ilimlerde müstesna birer eser yazabilirdi. Fakat o "Zaman, imanı kurtarmak zamanıdır." demiş ve bütün himmet ve mesaîsini ve hayatını, ulûm-u imaniyenin te'lif ve neşrine hasretmiştir.

Evet, Hazret-i Üstad ulûm-u imaniyeyi neşretmekle, âlem-i İslâm ve âlem-i insaniyeti hayattar ve ziyadar eylemiştir. Cenab-ı Hak, o büyük üstaddan ebediyen razı olsun, uzun ömürler versin. Âmîn, âmîn, âmîn…

Risale-i Nur, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bu asırda bir mu'cize-i maneviyesi olan yüksek ve parlak bir tefsiridir. Evet Risale-i Nur kalblerin fatihi ve mahbubu, ruhların sultanı, akılların muallimi, nefislerin mürebbi ve müzekkîsidir. Risale-i Nur'un bir hususiyeti de, Mektubat'ın

birinci cildinin 129'uncu sahifesindeki şu bahistir: "Bazı Sözlerde, ülema-i ilm-i Kelâm'ın mesleğiyle, Kur'andan alınan minhac-ı hakikînin farkları hakkında şöyle bir temsil söylemişiz ki, meselâ: Bir su getirmek için bazıları küngân (su borusu) ile uzak yerden, dağlar altında kazar, su getirir. Bir kısmı da her yerde kuyu kazar, su çıkarır. Birinci kısım çok zahmetlidir. Tıkanır, kesilir. Fakat her yerde kuyular kazıp su çıkarmaya ehil olanlar; zahmetsiz, herbir yerde suyu buldukları gibi... Aynen öyle de: Ülema-i ilm-i Kelâm, esbabı, nihayet-i âlemde teselsül ve devrin muhaliyeti ile kesip, sonra Vâcib-ül Vücud'un vücudunu onunla isbat ediyorlar. Uzun bir yolda gidiliyor. Amma Kur'an-ı Hakîm'in minhac-ı hakikîsi ise; her yerde suyu buluyor, çıkarıyor. Her bir âyeti, birer asâ-yı Musa gibi, nereye vursa âb-ı hayat fışkırtıyor. وَ فِى كُلِّ شَيْءٍ لَهُ آيَةٌ تَدُلُّ عَلَى اَنَّهُ وَاحِدٌ düsturunu herşeye okutturuyor.

Hem iman yalnız ilim ile değil.. imanda çok letaifin hisseleri var. Nasılki bir yemek mideye girse; o yemek muhtelif a'saba, muhtelif bir surette inkısam edip tevzi olunuyor. İlim ile gelen mesail-i imaniye dahi, akıl midesine girdikten sonra, derecata göre ruh, kalb, sır, nefis ve hâkeza.. letaif, kendine göre birer hisse alır, masseder. Eğer onların hissesi olmazsa, noksandır." İşte Risale-i Nur her yerde suyu buluyor, çıkartıyor. Evvelce gidilen uzun yolu kısaltıyor ve müstakim ve selâmetli yapıyor.

Eski hükema, ahkâm-ı şer'iyeden ve akaid-i imaniyeden bazıları için: "Bu nakildir, iman ederiz, akıl buna yetişmez." demişler. Halbuki bu asırda akıl hükmediyor. Bedîüzzaman Said Nursî ise; "Bütün ahkâm-ı şer'iye ve hakaik-i imaniye aklîdir. Aklî olduğunu isbata hazırım." demiş ve Risale-i Nur'da isbat etmiştir.

Risale-i Nur'da müstesna bir edebiyat ve belâgat ve îcaz; nazirsiz, cazib ve orijinal bir üslûb vardır. Evet, Bedîüzzaman zâtına mahsus bir üslûba mâliktir. Onun üslûbu, başka üslûblarla müvazene ve mukayese edilemez. Eserlerin bazı yerlerinde, edebiyat kaidesine veya başka üslûblara nazaran

pek münasib düşmemiş gibi zannedilen bir noktaya rastlanırsa, orada gayet ince bir nükte, bir îma veya ince bir mana veya hikmet vardır. Ve o beyan tarzı, oraya tam muvafıktır. Fakat o ince inceliği, âlimler de birden pek anlamadıklarını itiraf etmişlerdir. Bunun için, Bedîüzzaman'ın eserlerindeki hususiyet ve incelikleri, Risale-i Nur'la fazla iştigal etmemiş olanlar, birden intikal edemezler.

Büyük şâirimiz, edebiyatımızın medar-ı iftiharı merhum Mehmed Âkif, bir üdebâ meclisinde, "Viktor Hügo'lar, Şekspirler, Dekartlar; edebiyatta ve felsefede, Bedîüzzaman'ın bir talebesi olabilirler." demiştir.

Edib ve şâirler, zeval ve firaktan ağlamışlar, ölümden vaveylâ etmişlerdir. Güz mevsimini hüzünle tasvir etmişlerdir. Hattâ dünyaca meşhur Arab edibleri "Eğer firak olmasa idi, ölüm ruhlarımızı almak için yol bulup gelemezdi." manasında لَوْلاَ مُفَارَقَةُ ٱلْاَحْبَابِ مَا وَجَدَتْ لَهَا الْمَنَايَا اِلَى اَرْوَاحِنَا سُبُلاً demişlerdir.

Bedîüzzaman ise, "Kâinattaki zeval, firak ve adem zahirîdir. Hakikatta firak yok, visal var. Zeval ve adem yok, teceddüd var. Ve kâinatta her şey, bir nevi bekaya mazhardır. Ölüm, bu âlem-i fâniden âlem-i bâkiye gitmektir. Ölüm, ehl-i hidayet ve ehl-i Kur'an için, öteki âleme gitmiş eski dost ve ahbablarına kavuşmağa vesiledir. Hem hakikî vatanlarına girmeye vasıtadır. Hem zindan-ı dünyadan, bostan-ı cinana bir davettir. Hem Rahman-ı Rahîm'in fazlından, kendi hizmetine mukabil ahz-ı ücret etmeye bir nöbettir. Hem vazife-i hayat külfetinden bir terhistir. Hem ubudiyet ve imtihanın talim ve talimatından bir paydostur. Azrail Aleyhisselâm bugün gelse, hoş geldin, safa geldin diye gülerek karşılayacağım." diyor.

Bedîüzzaman, beşeri Risale-i Nur'la sefahet ve dalaletten kurtarırken, korku ve dehşet vermek tarzını takib etmiyor. Gayr-ı meşru bir lezzetin içinde, yüz elemi gösterip, hissi mağlub ediyor. Kalb ve ruhu hissiyata mağlub olmaktan muhafaza ediyor. Risale-i Nur'da müvazenelerle küfür ve

dalalette, bir zakkum-u Cehennem tohumu olduğunu ve dünyada dahi Cehennem azabları çektirdiğini ve iman ve İslâmiyet ve ibadette, bir Cennet çekirdeği ve leziz lezzetler ve zevkler ve Cennet meyveleri bulunduğunu, dünyada dahi bir nevi mükâfata nâil eylediğini isbat ediyor.

Risale-i Nur nifak ve şikakı, tefrikayı, fitne ve fesadı kaldırıp; kardeşliği, uhuvvet-i diniyeyi, tesanüd ve teavünü yerleştirir. Risale-i Nur mesleğinin bir esası da budur. Risale-i Nur gurur ve kibir ve hodfüruşluk ve zillet gibi ahlâk-ı seyyieden kurtararak, tevazu' ve mahviyet ve izzet ve vakar gibi güzel ahlâklara sahib kılar.

Risale-i Nur, insan olan bir insana, acz ve fakrını derk ettirir. Bedîüzzaman der ki: "İnsan, acz ve fakrını anlamakla, tam Müslüman ve abd olur."

Bu dinsizleri mağlub etmek için, yeni tahsili de yapalım diyenler veya yapanlar, Nur risalelerini devam ve sebatla mütalaa ederek, bu hedeflerine vâsıl olurlar ve çare-i yegâne de budur. Hem böylelikle, mekteb malûmatları da maarif-i İlahiyeye inkılab eder.

Ey, bin seneden beri İslâmiyetin bayraktarlığını yapan bir milletin torunları olan cengâver ruhlu kardeşlerim! Bu zamanın ve gelecek asırların Müslümanları ve bizler, Kur'an-ı Azîmüşşan'ın tefsiri olan öyle bir rehbere muhtacız ki; tahkikî iman dersleriyle, iman mertebelerinde terakki ve teâli ettirsin. Hem korkak değil, bilakis Risale-i Nur talebeleri gibi cesur ve kahraman ve faal ve amel-i sâlih sahibi, mütedeyyin, müttaki ve bununla beraber, şahsî rahatlık ve menfaatlarını iman ve İslâmiyet'in kurtuluşu uğrunda feda eden, fedai ve mücahid Müslümanlar yetiştirsin, neme lâzımcılıktan kurtarsın. Hem taarruz ve işkenceler ve ölüm ihtimalleri karşısında, tahkikî iman kuvvetinden gelen bir cesaretle, Kur'an ve İslâmiyet cephesinden asla çekilmeyen, "Ölürsem şehidim, kalırsam Kur'anın hizmetkârıyım." diyen ve yılgınlık haline düşmeyen sadık ve ihlaslı, yalnız Allah rızası için hizmet eden, Nur talebeleri gibi İslâmiyet

hâdimleri yetiştirsin, böyle muazzez Müslümanlar meydana getirsin.

Evet bu asra öyle bir Kur'an tefsiri lâzım ve elzemdir ki; Risale-i Nur gibi akıl, fikir ve mantığı çalıştırsın, ruh ve kalb ve vicdanı tenvir etsin. Müslümanları, beşeri uyandırsın; intibah versin, gafletten kurtarsın. Sırat-ı Müstakim olan Kur'an yolunu göstersin. Sünnet-i Seniyeye ve İslâmiyetin şeairine muhalif olarak yaptırılan ve yapılan şeyleri fark ettirip, sünnet-i Peygamberîye (Aleyhissalâtü Vesselâm) ittibaı ders versin ve ihya etmek cehdini uyandırsın.

İşte Risale-i Nur'un böyle hâsiyetleri hâvi bir Kur'an tefsiri olduğu, otuz seneden beri meydandadır ve ehl-i hakikatın tasdikiyle sabittir. Hem amansız din düşmanlarının plânlarıyla mahkemelere sürüklenen Risale-i Nur talebelerinin müdafaaları; ve bu talebelerin İslâmiyete hizmetleri esnasında, gizli İslâmiyet düşmanı, insafsız, cebbar zalimlerin entrikalarıyla maruz kaldıkları işkencelerden yılmamak, şahıslarını düşünmeden, yani şahsî refahlarını İslâmın refah ve saadeti için feda ederek, sıddıkıyetle sebat etmeleri ve eşedd-i zulme mukavemet etmeleri aşikâr bir delil teşkil etmektedir.

Evet, hem yirmibeş seneden beri Risale-i Nur'la iman hizmetine bütün varlığını vakfeden ve şimdiye kadar "gaddar din düşmanlarının" çok defalar tecavüz ve taarruzuna ve taharriyata maruz kaldığı halde, yirmibeş senedir inziva içinde, Risale-i Nur'un naşirliğini yapan Nur kahramanları ağabeylerimiz, bizlere birer nümune-i imtisal olan, iman ve İslâmiyet fedaileridir.

İşte biz Müslümanlar, böyle bir tefsir-i Kur'an arıyor, böyle bir hâdîyi bekliyorduk. O ihlaslı Nur talebeleri ki, "Cenab-ı Hak, Hafîz'dir. Ben onun inayeti ve himayeti altındayım. Başıma ne gelse hayırdır." diye iman etmekle beraber amel ederler. İman hizmetini yaparlar. Din düşmanlarına yakalanmamak ve canlarından kıymetli olduğuna inandıkları Nur Risalelerini onlara kaptırmamak için de ihtiyat ederler. Şahıslarına gelecek zararları nazar-ı itibara almadan

hizmetlerine devam ederler. Hapse, zindana atılıp, işkence yapıldığı zamanda, onlar yine üstadları Bedîüzzaman ile alâkadardırlar. Eğer gizlice bir imkân bulurlarsa, onlar yine Risale-i Nur ile meşguldürler. Hattâ "Belki hapse atılırım, Nur Risalelerimi vermezler, çalışmaktan mahrum kalırım." diye bazı Nurları ezberleyen talebeler de olmuştur.

Muhlis bir Nur talebesi, hapishaneden çıkarıldığı vakit; güya o kırbaçlı, falakalı, türlü türlü işkenceli hapishane, ona bir kuvvet, bir enerji kaynağı olmuş, sadakat ve teyakkuzla Nur hizmetinde koşturmak için bir kırbaç tesiri yapmış gibi, üstadına daha ziyade yakınlaşır ve eskisinden daha fazla Nurlara çalışır, neşriyat yapar.

Afyon hâdisesinde, Bedîüzzaman hapiste iken, muallim bir Nur talebesi, savcılıkta Risale-i Nur ve Üstadı hakkında kahramanca cevablar verdiği için, savcı kızmış. "Şimdi seni hapse atarım." diye tehdid etmiş. O İslâm fedaisi muallim de cevaben "Ben hazırım, derhal hapse gönderin." demiştir.

Yine Afyon mahkemesinde, bir Nur talebesi hakkında tevkif kararı veriliyor, fakat adliye bulamaz. O talebe bundan haberdar olur. Diğer Nur kardeşleri gibi, "Üstadım ve kardeşlerim hapiste iken, nasıl hariçte kalabilirim." diyerek savcılığa teslim olup, hapse girer.

Aynı bu hapishanede, bir Nur talebesini sehven tahliye ederler. O da "Üstadım ve kardeşlerim henüz hapistedirler. Hem istinsahını tamamlayacağım yeni te'lif edilen Nur Risaleleri var." diye düşünerek hapishane müdürüne, "Benim kırk gün sonra tahliye edilmem lâzım. Ceza müddetim daha bitmedi." der. Hesab ederler ki hakikaten böyledir, tekrar hapse koyarlar.

Hamiyet-i diniye meziyetine lâyık anlayışlı kardeşlerim!

Said Nursî, kendi hakkında verilen böyle bir malûmatı görürse, diyeceklerdir ki: "Ne için böyle yapıyorlar? Şahsımın ehemmiyeti yok.

Kıymet, Kur'andan tereşşuh eden ve Kur'an-ı Hakîm'in malı olan Risale-i Nur'dadır. Ben bir hiçim."

Üstadın şahsının mazhar ve âyine olduğu Kur'anî hakikatlar ve Nur'lar itibariyle ve neşrettiği iman ve İslâmiyet dersleriyle, ihlas-ı tâmme ile, umumî ve küllî bir tarzda Kur'ana ve dine hizmet etmesiyle, onun hakkındaki takdir ve tahsinler, mana-yı harfî ile şahsına aid kalmıyor. Kur'an ve İslâmiyet'e raci'dir. Allah nam ve hesabınadır. Din düşmanları tarafından, ona yapılan düşmanlık ve taarruzlar da, Bedîüzzaman'ın hâdimliğini yaptığı Kur'an ve İslâmiyet'in ortadan kaldırılması maksad-ı mahsusuna matuftur.

Zira hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeyi câmi', o cihanşümul Risale-i Nur eserleri ona ihsan edilmiştir.

İşte bu bedihî hakikatı bilen, maskeli, gizli ve münafık iman ve İslâmiyet muarızları ve düşmanları, yarım asra yakındır, Bedîüzzaman'ın çürütemedikleri şahsını, yalan ve yaygaralarla hâlâ çürütmeye çabalıyorlar. Maksadları: Risale-i Nur, rağbet ve revaç görüp intişar etmesin, iman ve İslâmiyet inkişaf etmesin. Halbuki, Said Nursî'ye iliştikçe Risale-i Nur parlıyor. Neşriyat dairesi genişliyor. Birer nümune olan yirmibeş sene içindeki hâdiseler meydandadır.

İslâmiyet düşmanları, bir taraftan tamamıyla yalan propagandalarına ve taarruzlarına devam ederken, diğer taraftan da Nur talebelerinin üstadları ve Risale-i Nur hakkında istidadları nisbetinde, istifade ve istifazalarından doğan minnet ve şükranlarını ifade eden takdirkâr yazı ve sözlerden mürekkeb bir nevi müdafaalarını perdeler arkasından men'etmeye çalışıyorlar. Bunun için, safdil gördükleri dostların dostlarına veya dostlara samimî görünerek "İfrata gidiyorsunuz." gibi, bir takım şeyler söylettiriyorlar. İşte böyle sinsi, böyle dessas, böyle entrikalı çeşitli iftiralarla bizi korkutmaya, yıldırmaya ve susturmaya çalışıyorlar.

Evet, acaba hiç akıl kârı mıdır ki: Din düşmanları, iftira ve yalanlardan ibaret yaygaralarını yapsınlar da, bizler hakikatı izhar tarzıyla müdafaa etmekte susalım? Acaba hiç mümkün müdür ki: İslâmiyet düşmanlığıyla, Üstad Bedîüzzaman

hakkında zalimane ve cebbarane haksızlıkları irtikâb eden o insafsız propagandacılar, yalanlarını savururken, biz, Üstad ve Risale-i Nur'un hakkaniyetini ilân ederek, o acib yalanlarını akîm bırakmaya çalışmayalım? Acaba eblehlik ve safderunluk

olmaz mı ki: Kur'an ve imanın hunhar ve müstebid zalim düşmanları; Kur'an ve İslâmiyet'i ve dini Risale-i Nur'la küfr-ü mutlaka karşı müdafaa ve muhafaza hizmetini yapan Bedîüzzaman aleyhtarlığında, mütemadiyen uydurmalarla seslerini yükseltsinler de, biz hak ve hakikatı beyan ve ilân etmekte sükût edelim, susalım veya "Biraz susun." gibi birşeyle, paravanalar, perdeler arkasında icra-i faaliyet yapan o gizli dinsizlere bir nevi yardım etmiş veya desteklemiş olalım? Aslâ ve kellâ, kat'â ve aslâ susmayacağız ve hem susturamıyacaklardır. Durmayacağız ve hem durduramıyacaklardır. Bu can bu kafesten çıkıncaya kadar, bu ruh bu cesedden ayrılıncaya kadar, bu nefes, bu bedenden gidinceye kadar; Risale-i Nur'u okuyacağız, neşredeceğiz. Risale-i Nur'un mahz-ı hakikat ve ayn-ı hak olduğunu ve Bedîüzzaman Said Nursî'nin, yapılan ithamlardan tamamıyla münezzeh ve müberra olduğunu, iftiracı ve tertibci, hunhar din düşmanlarına mukabil, izhar ve ilân edeceğiz.

Kıymetli kardeşlerim! İslâm tarihinde, altun sahifelerde mevkileri bulunan, büyük ve nazirsiz zâtlar meydana gelmiştir. O misilsiz zâtların tefsirleri ve eserleri, hiçbir Avrupalı feylesofun eseriyle kabil-i kıyas olmayacak derecede emsalsizdir. O büyük İslâm müellifleri ve İslâm dâhîleri, herhangi bir hükûmetin, senelerce ağır bir esaret ve koyu bir istibdadı tahtında olmaksızın, Kur'an ve İslâmiyet'e hakkıyla ve hâlis bir surette hizmet etmişlerdi. Tarihte eşine rastlanmayan bir istibdad-ı mutlak ve eşedd-i zulüm altında ve dehşetli bir esaret içinde bırakılan ve kendini ve eserlerini imha etmeye çalışan din düşmanlarına mukabil, bir şahs-ı manevî olan Bedîüzzaman Said Nursî, Resul-i Ekrem (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimizin sünnetine tam

ittiba’ ederek yaptığı dinî cihad-ı ekberinde, beşer tarihinde misli görülmemiş bir tarzda muvaffak ve muzaffer olmuştur.

Bedîüzzaman gibi, yüzotuz parça imanî eserlerini şiddetli bir istibdad, tazyikat ve takyidat altında, gizliden gizliye te’lif edebilmek, hem kuvvetli bir takva ve ubudiyete sahib olmak ve hem bunlarla beraber, harb cephesinde de fedai olarak gönüllü askerleriyle muharebe etmiş olmak ve harb cephesinde, avcı hattında dahi, fırsat buldukça Kur’anın en ince nüktelerini ve hârika i’cazını beyan eden bir Kur’an tefsiri te’lif etmiş olmak ve aynı zamanda nefs mücadelesinde de galib olup, nefsini de dine hizmetkâr yapmak ve hürriyeti gasbedilerek, ücra bir köye sürgün edilip, tecrid-i mutlak ve tarassudlar ve her türlü azablar içinde ablukaya alınıp, Engizisyon zulümlerini çok geride bırakan hâkim bir kuvvetin tazyikatı altında, câni canavarların pek vahşi işkenceleri içinde, (Sırran tenevverat) sırrıyla perde altında Risale-i Nur eserleri gibi eserler neşretmek ve böylece cihanın maddî manevî “Fâtih”i olan Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm’ın sünnet-i seniyesinin bir hizmetkârı olarak, bugün milyonlara baliğ olan bir câmiayı, inayet-i İlahî ile, Kur’an-ı Hakîm’in cadde-i kübrasında selâmetle ilerletmek ve mü’minlerin ve beşeriyetin sadece dünyalarını değil, ebedî saadetlerini temine Risale-i Nur gibi bir eserle vesile olmak; bu mezkûr hususiyetlerin manevî şahsında toplanması, Risale-i Nur müellifi Bedîüzzaman Said Nursî gibi, tarihte hangi bir zâta daha nasîb olmuştur acaba?

Evet kardeşlerim! Risale-i Nur, öyle bir ziya-i hakikat, öyle bir bürhan-ı hak ve bir sirac-ı hakikat neşrediyor ve iki cihanın saadetini temin edecek, Kur’an ve iman hakikatlarını ders veriyor ve öyle bir lütf-u İlahîdir ki: Yirmibeş seneden beri, çoluk-çocuk, genç-ihtiyar, kadın-erkek, muallimi, feylesofu, talebesi, âlimi, mutasavvıfı gibi, herbir tabaka-i insaniye, bu Nur’un âşıkı, bu Nur’un pervanesi, bu Nur’un meclubu, bu Nur’un muhibbi olmuşlar; bu Nur’a koşmuşlar, bu Nur’un sinesine atılmışlar, bu Nur’dan meded istemişler.

Milyonlarca bahtiyar kimselerden müteşekkil muazzam bir kitle, bu Nur'la nurlanıp, bu Nur'la kurtulmuşlardır.

Evet kardeşlerim! Mahzen-i mu'cizat ve mu'cize-i kübra olan Kur'an-ı Azîmüşşan'ın hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur, o kadar merakâver, o kadar cazibedar, o kadar dehşetli ve muazzam hakikatları ders veriyor ve mesaili isbat ediyor ki; iman ve İslâmiyet'in kıt'alar genişliğinde inkişaf ve fütuhatına medar oluyor ve olacaktır.

Evet Risale-i Nur, kalblere o derece bir aşk ve muhabbet, ruhlara o kadar bir vecd ve heyecan vermiş, akıl ve mantıkları öyle bir tarzda ikna etmiş ve öyle bir itminan-ı kalb hasıl etmiştir ki, milyonlarca Nur talebelerine, kendini defalarca okutmuş, yazdırmış ve bir ömür boyunca mütalaa ettirmiş ve senelerden beri âdeta kendi kendini neşretmiştir.

Aziz kardeşlerim! Ecnebi parmağıyla idare edilen zındıka komiteleri, İslâmiyeti imha için, İslâm memleketlerinde, bilhâssa Türkiye'de, öyle desiselerle entrikalar çevirmişler, haince dolaplar döndürmüşler, hunharane ve vahşiyane zulümler irtikâb ve şeytanî ve menfur plânlar tatbik etmişler ve iğfalatta bulunmuşlar; iblisane, sinsî metodlar takib etmişler ve kardeşi kardeşe çarpıştırmışlar ve öyle aldatıcı yalan ve propagandalar ve yaygaralar yapmışlar, fitne ve fesad ve tefrika tohumları saçmışlardır ki; bunlar İslâm'ın bünyesinde derin rahneler açmış ve büyük tahribatlar yapmıştır.

Fakat o musibetler, Cenab-ı Hakk'ın imdadı ile, tahrik ve istihdam olunan Bedîüzzaman Said Nursî gibi, ihlas-ı tâmmı kazanmış olan bir zât vasıtasıyla, rahmet-i İlahî ile mededres ve şifaresan ve cihanpesend ve cihanşümul bir mahiyeti haiz Risale-i Nur eserlerinin meydana gelmesine sebeb olmuştur. Ve aynı zamanda, Müslümanları uyandırmış; onları halâs, kurtuluş çarelerini aramaya sevk etmiştir. Ebedî âhiret hayatlarını kurtarmak için, hakikî iman derslerini almak ve Allah'a iltica ve emirlerine itaat etmek ihtiyacını şiddetle hissettirmiş ve bu husustaki gaflet ve kusuratı; o musibetlerin ihtar ettiğini, idrak ettirmiştir. Zâten insanların,

mü’minlerin başına gelen bela ve musibetlerin hikmeti budur.

Evet o ecnebilerin, canavarlar gibi yaptıkları muamele ve zulümler, İslâm dünyasında, hürriyet ve istiklal ve ittihad-ı İslâm cereyanını da hızlandırmıştır. Nihayet, müstakil İslâm devletlerinin teşkilini intac etmiştir. İnşâallahü Teâlâ, Cemahir-i Müttefika-i İslâmiye de meydana gelecek ve İslâmiyet, dünyaya hâkim ve hükümran olacaktır. Rahmet-i İlahîden kuvvetle ümid ve niyaz ediyoruz.

İşte Risale-i Nur müellifi Bedîüzzaman Said Nursî, öyle bir mücahid-i İslâmdır ki; ve te’lifatı Risale-i Nur, öyle uyandırıcı ve öyle halâskâr ve öyle fevkalâde ve cihangir bir eserdir ki: Din aleyhindeki bütün o komitelerin bellerini kırmış, mezkûr muzır ve habis faaliyetlerini akamete dûçar ve dinsizlik esaslarının temel taşlarını paramparça etmiş ve köküyle kesmiştir ve İslâmî ve imanî fütuhatı, perde altında, kalbden kalbe inkişaf ettirmiş ve Kur’an-ı Azîmüşşan’ın hâkimiyet-i mutlakasına zemin ihzar etmiştir.

Evet Risale-i Nur, o tahribatı Kur’anın elmas hakikatleriyle ve Kur’an-ı Kerim’deki en kısa ve en müstakim bir tarîkle tamir ve o yaraları, Kur’an-ı Hakîm’in eczahane-i kübrasındaki edviyelerle tedavi ediyor ve edecektir.

Hem, masum müslümanların kanlarını sömüren ve servetleri tahaccür etmiş millet kanı olan, parazit, tufeylî ve aç gözlü canavar ve barbar emperyalistleri, müstemlekecileri ve onların içimizdeki, sadece şahsî menfaat zebunu, zalim, hunhar, harîs ve müstebid uşaklarını, hâk ile yeksân edip izmihlal ve inhidam-ı mutlakla mağlub eden ve edecek yegâne çarenin Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’ın bu asırda bir mu’cize-i manevîsi olan Risale-i Nur eserleri olduğunda, basiretli İslâm mücahidleri ve âlimleri, icraat ve müşahedata müstenid, yakînî bir kanaat-ı kat’iyye ile müttefiktirler.

Evet tarih-i beşer, Risale-i Nur gibi bir eser göstermiyor. Demek anlaşılıyor ki: Risale-i Nur, Kur’anın emsalsiz bir tefsiridir.

Evet Bedîüzzaman Said Nursî'ye, yalnız âlem-i İslâm değil, Hristiyan dünyası da medyun ve minnetdardır ki; dinsizliğe karşı umumî cihadında mazhar olduğu muvaffakıyet ve galibiyetten dolayı Roma'daki Papa dahi, kendisine resmen tebrik ve teşekkürname yazmıştır.

Şimdi Risale-i Nur Külliyatından, iman, Kur'an ve Hazret-i Peygamber (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimiz hakkında olan eserlerden bazı kısımları aynen okuyacağım. Siz bu eserleri elde edip tamamını okursunuz. Okurken, belki izah edilmesini isteyen kardeşlerimiz olacaktır. Fakat bu hususta arzedeyim ki, üstadımız Bedîüzzaman, bir Nur talebesine Risale-i Nur'dan bazan okuyuvermek lütfunu bahşederken izah etmiyor, diyor ki: "Risale-i Nur, imanî mes'eleleri lüzumu derecesinde izah etmiş. Risale-i Nur'un hocası, Risale-i Nur'dur. Risale-i Nur, başkalarından ders almağa ihtiyaç bırakmıyor. Herkes istidadı nisbetinde kendi kendine istifade eder. Aklınız herbir mes'eleyi tam anlamasa da, ruh, kalb ve vicdanınız hissesini alır. Ne kadar istifade etseniz, büyük bir kazançtır."

Okunan Türkçe veya Arabça bir risalenin izahı, başka bir risalede varsa, onu getirip okuyor. Risale-i Nur'daki gayet ince nükteleri derkeden basiretli âlimler de der ki: Bir âlimin yüksek bir ilmi olabilir fakat Risale-i Nur'u cemaata okurken tafsilâta girişip eski malûmatlarıyla açıklarsa; bu izahatı, Risale-i Nur'un beyan ettiği, asrımızın fehmine uygun ve ihtiyacına tam cevab veren hakikatların anlaşılmasında ve tesiratında ve Risale-i Nur'un mahiyetinin derkine bir perde olabilir. Bunun için, bazı lügatların manalarını söyleyerek aynen okumak daha müessir ve daha efdaldir.

İstanbul Üniversitesindeki kardeşlerimiz de böyle okuyorlar. Biz de hülâsaten deriz ki: Risale-i Nur, gayet fasih ve vecizdir. Sözün kıymeti; îcazındadır, kısalığındadır. Bir mes'ele-i imaniye ve Kur'aniye umuma ders verilirken, mücmel olarak tedrisinde, daha fazla istifaza ve istifade vardır.

Ey Üstadımız Efendimiz! Umum kadirşinas insanlar Risale-i Nur'u ve sizi ebediyen tebcil ve tekrim edeceklerdir. Tahkikî iman dersleriyle imanımızı kurtaran cihanbaha ve cihandeğer bir kıymette olan Risale-i Nur'u bütün ruh-u canımızla, bütün mevcudiyetimizle seviyor ve tekrim ediyoruz. Bu aşk ve bu muhabbet, bu ta'zim ve bu hürmet, nesilden nesile, asırdan asıra, devirden devire intikal edecektir.

Evet, Risale-i Nur'daki hakaik-i Kur'aniye öyle bir kuvvettir ki: Bu kudret karşısında, küfr-ü mutlakın ve dinsizliğin temelleri târumâr olacak; inhidam çukurlarına yuvarlanarak geberecektir. Bâki kalanlar, iman ve Kur'an nuruyla felah ve necat bulacaklardır.

Evet dağları, taşları, pamuk gibi dağıtacak, demir ve granitleri yağ gibi eritecek derecede olan bu kuvvet-i Kur'aniye dünyayı nur ve saadete gark edecek. Bu Nur-u Kur'an, imanların kurtuluşunda, dünyaya hâkim ve hükümran olacaktır.

وَ آخِرُ دَعْوَيهُمْ اَنِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

1) (Haşiye): Bu zamanda, böyle bir dava vekilinin, Risale-i Nur olduğuna Risale-i Nur'la imanlarını kurtaran milyonlarca kimseler şahiddir. ↵